

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2582/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Велисав Васић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ а.д. Београд, коју заступа Тамара Гвозден, адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/19 од 03.03.2020. године, у седници већа одржаној 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/19 од 03.03.2020. године и пресуда због пропуштања Основног суда у Крушевцу П1 144/18 од 04.06.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом због пропуштања Основног суда у Крушевцу П1 144/18 од 04.06.2018. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. ... од 10.04.2017. године и обавезана тужена да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати 16.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/19 од 03.03.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда због пропуштања је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 6 ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним чланом 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18) и утврдио је да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужила је поднела тужбу против туженог дана 05.03.2018. године ради поништаја решења о отказу уговора о раду бр. ... од 10.04.2017. године и враћања на рад. Тужба је са поуком о последицама пропуштања уредно достављена туженом 29.03.2018. године. Тужени није у року од 30 дана од пријема тужбе поднео писани одговор на тужбу.

Тужила је у тужби навела да је код туженог засновала радни однос на неодређено време на пословима ... на основу Уговора о раду и правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Крушевцу П1 316/2011 од 14.12.2011. године, да је своје послове обављала савесно и предано и често била награђивана. Марта 2017. године тужила се јавила свом лекару ради лечења реактивне депресије, који јој је отворио боловање и започео лечење, а у том периоду тужила се старала и о својој ћерки која је болесна и аутистична. Извештаје лекара и комисије ПИО је уредно предала туженом. Дана 10.04.2017. године тужили престаје радни однос код тужене због неостваривања резултата рада по основу решења о отказу Уговора о раду ... у складу са тачком 16.1. Анекса уговора о раду.

Достава решења тужили извршена је истицањем на огласну таблу туженог 03.05.2017. године, али је за престанак радног односа сазнала тек након обавештења здравствене службе да није социјално осигурана. Тужили нико није дао информацију како и на који начин може да добије решења о отказу уговора о раду. Инспектор рада је на захтев тужиле извршио инспекцијски надзор код тужене, након чега је донео саопштење да нема места одлучивању о поднетом захтеву јер тужила више није у радном односу код тужене. Тужила наводи да је читав поступак око престанка радног односа код тужене незаконит. Уз тужбу је приложено обавештење Инспектората за рад, Одељење инспекције града Београда број ...-...-.../...-... од 27.07.2017. године, лекарске извештаје о привременој спречености за рад и извешај о привременој спречености за рад РФ ПИО од 15.05.2017. године. и 30.05.2017. године.

Позивајући се на одредбу члана 350. став 1. ЗПП, првостепени суд је донео пресуду због пропуштања јер тужени није одговорио на тужбу у одређеном року у поуци о последицама пропуштања, а по жалби туженог Апелациони суд у Крагујевцу је потврдио првостепену одлуку налазећи да су испуњени и остали услови за њено доношење предвиђени чланом 350 ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, основани су наводи ревизије, истицани и у поступку по жалби против првостепене пресуде, да у овој правној ствари нису били испуњени услови за доношење пресуде због пропуштања, чиме је учињена битна повреда одредбе парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 6 ЗПП.

Према члану 350 ЗПП, ако тужени не поднесе одговор на тужбу у одређеном року, суд доноси пресуду којом усваја тужбени захтев (пресуду због пропуштања), ако између осталог, чињенице на којима се заснива тужбени захтев нису у супротности са доказима

које је сам тужилац поднео или са чињеницама које су општепознате и ако основаност тужбеног захтева произлази из чињеница наведених у тужби.

Наиме, тужба у овој правној ствари је поднета против решења туженог чијим је доношењем према наводима тужбе тужила повређено право односно незаконито престао радни однос, јер тужили тим решењем стављено на терет постојање отказног разлога из члана 179 став 1 тачка 1 Закона о раду (због неоставривања резултата рада из члана 16.1. Анекса уговора о раду) који није настао. Решење није приложено уз тужбу, па суд без увида у његову садржину није ни могао да закључује о незаконитости тог акта ослањајући се само на чињеничне наводе тужбе и приложене доказе о привременој спречености за рад тужиле и саопштењу о извршеном надзору инспекције рада.

Ово с тога јер, за основаност тужбеног захтева у конкретном нису били довољни само чињенични наводи тужбе о доношењу решења о отказу чији се поништај тражи и наводи да је исто незаконито, јер такви наводи нужно морају бити цењени спрам садржине акта – решења чија се законитост испитује (не ради се о општепознатим чињеницама), па је уз тужбу морало бити приложено решење тужене о отказу уговора о раду бр. ... од 10.04.2017. године, чије је поништај предмет тужбеног захтева и увидом утврђена његова садржина да би се потом евентуално из чињеница наведених у тужби и доказа приложених уз тужбу ценила испуњеност услова доношење пресуде због пропуштања.

У тој ситуацији, а имајући у виду све до сада наведено, и поред пропуштања тужене да у прописаном року поднесе одговор на тужбу, произлази да из чињеница наведених у тужби и поднетих доказа уз тужбу не произлази основаност захтева тужиле за поништај решења о отказу, па су нижестепене одлуке морале бити укинуте јер су донете уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 6 ЗПП и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

При том, супротно закључку другостепеног суда, Врховни касациони суд указује, да код оцене испуњености услова за доношење пресуде на основу пропуштања сагласно условима прописаним за њено доношење из члана 350 ЗПП, нема места позивању на примену правила о терету доказивања, јер пресуда на основу пропуштања није пресуда која се доноси на основу контрадикторног расправљања.

Истовремено, како се у конкретном ради о спору ради поништаја решења о отказу као појединачног акта а закон прописује рок за покретање таквог спора од 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права, Врховни касациони суд указује да се из података у спису не може са сигурношћу оценити да ли је тужила тужбу у овој правној поднела у наведеном року прописаном чланом 195 став 2 Закона о раду, због чега је спорна и благовременост тужбе у овој правној ствари.

Имајући у виду наведено, у поновном поступку потребно је да првостепени суд најпре поуздано испита благовременост поднете тужбе у смислу члана 195 став 2 Закона о раду и зависно од тога одлучи има ли места даљем току поступка у циљу отклањања учињене битне повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 6 ЗПП и одлучивању о основаности тужбеног захтева након спроведеног доказног поступка или одбачају тужбе у овој правној ствари.

Из наведених разлога, применом члана 415. став 1 ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић